םד א מיי׳ פ״ח מהל׳

םר א מייי פ״ח מהני מעה״ק הלכה יו: חה ב מיי שם הלכה טו: חו ג מיי שם הלכה טו: חו ד מיי פ״ד שם הלכה ו: חו ה מיי פ״ד שם הלכה ג:

21:

עד שיבלע בבשרה יכול נגע במקצת חתיכה

יהא כולו פסול ת"ל ייגע הנוגע פסול הא כיצד

אחותך את מקום שבלע יבבשרה ולא בגיריו

ולא בעצמות ולא בקרנים ולא בטלפים יביקדש

להיות כמוה הא כיצד אם פסולה היא

תפסל [ואם] כשרה היא תאכל כחמור שבה או

אמאי וניתי עשה ולידחי את לא תעשה אמר

רבא אין עשה דוחה את לא תעשה

שבמקדש שנאמר בייניצם לא תשברו בו

ר"ש בן מנסיא אומר אחד עצם שיש בו מוח

ס ניתי עשה ולידחי את לא תעשה. לאו אמאכל כחמור שבה פריך שתיאכל בלילה ולמחר כשלמים דהאידנא דה"ל נותר ואין עשה דוחה את ל"ת שיש בו כרת (יבמות ח.) אלא אאם פסולה היא תיפסל קאי דניתי עשה דאכילת קדשים ולידחי לאו דכל

שבקדשים פסול בא הכתוב ליתו ל״ת על אַכילתו [דקאי] (אי) נמי אשאר פסולין דליכא כרת כגון דנשחטה בלילה ולן דמה וחוץ למקומו (וחוץ לומנו) וא"ת ומאי קושיא דלמא גזירת הכתוב הוא דאמר קרא יקדש להיות כמוה ויש לומר דקרא איכא לאוקומי בכשרה שתיחכל ש כחומר שבה יו עד הלילה ומיהו קשה דכי הוי לילה ניתי דו עשה ונדחה ונראה דקרא איכא לאוקומי בבישול קדשים וחולין כי מתני׳ ועוד בו דאם איתא דהכא לא דחי מאי חזית דילפת מכלאים בלילית דעשה דוחה את לא תעשה אדרבה נילף מהכא דלא דחי: ואחד עצם שאין בו מוח ואמאי ניתי עשה כו'. מו נקוף כילד לולין (פסחים פה.) דריש מדכתיב ועלם לא ישברו יו בו בפסח שני שאין ת"ל שהרי כבר נאמר ככל חוקת הפסח יעשו אותו יהו אבל אי לאו קרא דפסח שני ה״א ואכלו את הבשר בלילה הזה בבשר שבתוך העלם ומה אני מקיים ועלם לא תשברו בו בעלם שאין בו מוח אבל עלם שיש בו מוח שובר וחוכל דיבה עשה וידחה לא תעשה והא יש דפריך הכא ואמאי ניתי עשה כו' הכי פריך כלומר מהכא נגמר דאין עשה דוחה לא תעשה בעלמא כי הכא אלא ודאי במקדש שאני בו ונ"ל דהכי פריך ניתי עשה כו' כמו בחולין ונוקי קרא

דיקדש אם כשרה תיאכל כחומר שבה דשייך בה כרת אם היא נותר וקמ"ל דהיתר מלטרף לאיסור כדאיתא פרק אלו עוברין (שם מה.) ובפרק ג' מינין (סיר ה:) ולא נוקים קרא לאם פסולה חיפסל דליכא אלא לאו ומשני גלי קרא גבי קדשים בעלם שיש בו מוח דלא דחי ולכך נילף קדשים מקדשים ולא נילף קדשים מחולין ברו"ך. וא"ח שאני הכא משום דאפשר לקיים שניהם דמנח גומרתא עילוייה ושקיל ליה מוח וי"ל דרבא הכא לטעמיה דמפרש בסוף כילד לולין (פסחים פד:) גבי אין נימנין על מוח שבקולית דלא אפשר בגומרתא משום פסידא דקדשים א"כ לא מקיים עשה דואכלו את הבשר בלילה הזה דא"א שלא ישרוף הגומרתא מעט מן המוח שבפנים ואפי׳ אביי שמפרש התם משום פקע לאו משום דס"ל דגומרתה אפשר בלה שריפת מוח אלה קסבר דמשום הפסד קדשים מועט כזה לה חיישינן מיהה כאו אכתי קשה היכי בבו אתי האי עשה ודחי לא מעשה הא בעידנא דמתעקר לאן דשבירת עלם לא מיקיים עשה דאכילה י בו: והתם עולה הוא בדבתיב ויעלהו לעולה תחת בגו. מימה דהאי קרא דרשי ליה לענין חולין בפ״ק דחולין (דף מו.) דאמרינן מנין לשחיטה שהיא במלוש שנאמר ויקח את המאכלת ואומר ר"ת דגמרינן נמי חולין מדכתיב לשחוט את בנו ולא כתיב לשחוט את העולה אבל כלי לא שייך למילף בחולין אלא בקדשים כשאר עבודות דבעו כלי שרת ומדכתיב ויקח דמשמע דבר תלוש ולא כתיב סכין ביו דרשינן תלוש בחולין וכלי בקדשים מדהוכיר מאכלת דהוה מצי למכתב ויקח המחתך ואע"ג דהתם בחולין (ג"ו שם) דחי רבי חיים זריזותיה דאברהם קמ"ל הכא לא שייך לדחויי הכי דלענין מה שהביא דבר תלוש ולא סמך על מה שימלא לור וקנה מחובר שייך למימר דכתב בה קרא לאשמועינן זריזומיה אבל לענין מאכלת שהזכיר למה לי למכתב אי לאו לאשמועינן דעולה טעונה כלי: בזה מבחה אינה נאבדת אלא דוברי בהוגה. ופריך בחטאת ואשם נמי כתיב כל זכר אלא לשלמי ליבור פירש בקונטרס הא דלא ילפינן זכרי כהונה מחטאת ואשם כדילפינן ממנחה משום דכתיב בתרוייהו גבי אכילת זכרים הוא קדש קדשים הוא דמשמע מיעוט הוא ולא אחר וקשה דבפרק איזהו מקומן (לעיל דף נה.) איכא תוא דיליף מהיקישא דחטאת מקרא דכתיב ועשיתם שעיר עזים [אחד] לחטאת ושני כבשים בני שנה לובח שלמים מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי ליבור לזכרי כהונה הא בח לא קשיא מידי דההיא היקישא לא אילטריך למילחא אחריתי ועוד נראה לפרש דהיינו טעמא הכא דהיקישא דחטאת ואשם איכא לאוקומי למילתא אחריתי כדמפרש הכא לא מוקמינן לה לאכילת זכרים דכיון בו דאינו שוה בכל הנהו דכתיבי בקרא אבל בהו מנחה על כרחין להכי אתיא דלא משכחת למלתא אחריתי: אך בש שצמי ציבור אין נאבצין אלא

דוברי בהוגה. ושלמים דהאי קרא בכבשי עלרת קאי דקדש קדשים נינהו כל הכתובין במקרא זה ₪ ונראה דעל כרחין איירי נמי בשלמי נדבה דהא בפ"ק (לעיל דף ה:) נפקא לן מהאי קרא שלא לשמו ועוד בכולהו קרבנות דטעונין כלי מהכא נפקא לן: בקדש הקדשים תאבלנו כל זכר יאבל אותו וגו' לימד על זכחי שלמי ציבור כו'. האי קרא בפרשת קרח כתיב ואף על גב דוצחי שלמי ליבור לא כתיב התם כיון דכתיב בהאי קרא קדש יהיה לך וגבי כבשי עלרת כתיב בפרשת אמור אל הכהנים קודש יהיו לה׳ לכהן מסתברא דבדידהו מיירי וכן פירש בקונטרס ועוד או ילפינן משום דאיקרו קדש קדשים כדילפינן לעיל בפרק איזהו מקומן (דף נה.) ובפרק שני דערכין (דף יא:) מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי ליבור קדשי קדשים:

בהן אבל היקשא דמנחה כל"ל (צ־ק): במן אף כל אין כל"ל והשלר נמחק (ש־מ): לן כש"מ נוסף כך פירש בקונטרים. ועי' כש"נ דף לח ע"א אות ד: לאן ויעוד יש לפרש משום דאיקרו כו' כל"ל (ש־מ): לן

עד שיאכל. איכרא ראיתי להרב טורי אבן בריש מסי הגינה אשר כבה הבאתי מקצת דבריו עיכיל שם מכריא בשם פסקי החוסי דכתבו לחרץ קושיתם דשפר הור בעידנא הרא אי אפשר לאכול המוח אם לא שישבר העצם. ומעתה איז אומר דלרבא מוכח דס"ל דכל התחלת המצוה דוחה ל"ת דהא א"א לקיים המצוה בלא"ה והוה בעידנא דמיעקר לאו קא מקיים העשה היום והידת הל"ל היכ לל הך ברייתא דאחד עצם שיש בו מוח דיבא עשה וירחה ל"ח, דהא לא הוי בעידנא. ורב אשי ס"ל מבור אב"ל הקשה ולה כלל הך ברייתא דאחד עצם שיש בו מוח דיבא עשה וירחה ל"ח. דהא מה דאטור שבירת עצם שיש בו מוח ליוף לה בס"פ כיצד צולין מיתודא קרא הנאטר בפסח ליישב הברייתא כן, כמו שמדקקק הרב שער המלך, ולדעתי לא צריך רב אשי לפרש כן דהא על גוף הברייתא לא קשה דניתי עשה וירחה ל"ח דהא מה דאטור שבירת עצם שיש בו מוח ליוף לה בס"פ כיצד צולין מיתודא קרא הנאטר בפסח העישה במוח הל"ח מכ"ש התחסי ב"ה ואחד עצם וכר, ולרב אש"א לא קשיא ליה כלל דנילף בעלמא מפסח, דבאמת ילפינן מיניה דכל שאין העשה נגמרת בשעת עקירת הלאו אין התשה גומרת בשעת עקירת הלאו נצמר כל המצוה ביעו מוח כנ"ל. ואדרבה לרבא צריכין אנו להמציא דאין חילוק בין עשה שהוא התחלת המצוה ובין שאר מצות עשה שהוא ר"ח בל מיר בשלת מיקר בשעת עקירת הלאו אין לו דמיון כלל להך דעצם שיש בו מוח כנ"ל. ואדרבה לרבא צריכין אנו להמציא דאין חילוק בין עשה שהוא התחלת המצוה ובית בשלת מיקרת הלאו לוא מני בלא"ה כסברת הרנב"ר הנ"ל. ואדרבה לרבא צריכין אנו להמציא דאין חילוק בין עשה שהוא הואל ולא מני בלא"ה כסברת הרנב"ר הנ"ל. ואדרם לובא צריכין אנו להמצוה דוחה ל"ת לוא מניך בעידנא הואיל ולא מני בלא"ה כסברת הרנב"ר הווצא מדה רובא ור"א פליגי בהך סברא אי התחלת המצוה דוחה ל"ת ולני שני בעידנא הואיל ולא מני בלא"ה כסברת הרנב"ר הוצ"ל. היוצא מזה רובא ור"א פליגי בשר מוחלת המצות לאו היוך בעיל בעידנא הואיל ולא מני בלא"ה כסברת הרנב"ר הווצא מודה רבא ור"א פליגי בהך סברא אי התחלת המצוה דוחה ל"ת או לא (עוכ"ל מיש בעידנא הרצ"ל היוצא מוד רבים וור"ל.

עד שיבלע. כגון המהתך שומן חטאת וסך ממנו ללי של שלמים ונבלע בו ומכאן אנו למידים (פסחים מה.) היתר מלטרף לאיסור בקדשים ואין ללמוד מכאן טעם כעיקר שאין זה טעם אלא ממש: האכל כחמור שבה. שהרי יש בה עכשיו שני מינין וכחומר שבשניהם תיאכל:

אמאי. תיפסל משום האי פורתא: ניתי עשה. דואכלו אותם ושמות כען דכשירה: ולידחי לא מעשה. דלא תאכל דפסולה ואע"ג ז דאיכא לא תעשה באכילת פסולין כדאמרינן בפסחים בכל שעה (דף כד.) כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו: ניתי עשה ולידתי. ניתי עשה דאכילת מוח דכתיב [שמות יב] ואכלו את הבשר בלילה הזה: ואם הפורה. הוקשו כולן זה לזה ללמוד זה על זה או לכך הוקשו כולן לעולה דמה עולה טעונה כו׳: אי נימא מורק. להבלת דם ויליף מעולת סיני דכתיב [שמות כד]

התורה לעולה ולמנחה ולחמאת ייזאת התורה לעולה ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים [לעולה] כי עולה מה עולה מעונה כלי אף כל מעונה כלי מאי כלי אילימא זו מזרק בשלמי ציבור גמי כתיב בהו ויקח משה חצי הדם וישם באגנות ◦ אלא סידסכין ועולה גופה מגלן. דכתיב זוישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת והתם עולה הוא דכתיב יויעלהו לעולה תחת בנו מנחה מה מנחה אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה אף כל אינם נאכלין אלא לזכרי כהונה ח מאי היא אי חטאת ואשם בהדיא כתיב בהו ביכל זכר בכהנים יו יאכלנו ואי שלמי ציבור מריבוייא דקרא אתי °בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אותו הלימד על שלמי ציבור שאינן נאכלין אלא לזכרי כהונה תנאי היא

ואחד עצם שאין בו מוח אמאי ניתי עשה ולידחי את לא תעשה אלאי אין עשה דוחה וישלח את נערי בני ישראל וכתיב יבו לא תעשה שבמקדש רב אשי אמר יקדש עולה התם: וישם באגנות. וכיון דהדור איתקוש כולהו לשלמים עשה הואם יואין עשה דוחה את לא תעשה דכתיב ביה בהאי קרא וילפינן ועשה אשכחן חמאת דמתקדש 🗈 בבלוע מינה לקמן בשמעתין (דף נח.) שאר קדשים מנלן יאמר שמואל משום ר"א

סנהדרין יט. חולין קמא. וע"ע ירוש׳ ביצה פ״א ה״ג, נדרים ירושי ביצה מ״א ה״ג, ודרים ספ״ג, ז' מנחות סכ: ע׳ ת״כ צו פי״ח ה״ז-ח, ס') פי׳ רש״י דמכאן ואילך, נדפס בדף צח., (ו) [ע׳ פכש״י לקמן לח. ד״ה חלל סכיןן, ו) ת״כ שם פרש׳ ד ה״ר, וועי׳ קרבן אהרן פר׳ לו יד וער קרבן סהרן פרי כו יד
ע"ל בהבנת דיבור זה], ע) עיי
חר' חולין צט. ד"ה תאכל,
וע' בפסקי חו' סעיף סט
ישוב ע"ז וע' במל"מ פ"י מהל'

שינויי נוסחאות

ק"פ ה"או.

א] ג'י ר"ח שבהן. עיין כליקוטיס: כ] ל"ל דתניא ("ש"ח: ג] אלא ש"מ אין ("ש"ח: ד] הוא הו"ל עשה ולא תעשה ואין עשה כו' ("ש"ח: ה] ל"ל דמקדשת ו] ברש"י גורם אי נימא. ודל ודל ון כלם" גולם אי נימא. זים זים לחם סיל (מנחת יהודה): ז'ן 5"ל סכין (כתה"י וד"ה): ח] בכי"ל הגילסל כהונה אף כל לאתויי מאי אי לאתויי חטאת וכו": ם] בכהנים יאכל אותה כל זכר בכהנים יאכלנו כל"ל ויוור"ט: בהרגים יאכלנו לני'ל (יונב"ץ): '] מיכת ואע"ג נמחקת (צ"ק). וכק"י מסיכת ואע"ג עד פסולין לימל (ב"ש): יא] כלון הק"ד ומה"ד לעולה. לכך כו' (בתה"י וש"ח): יב] נוס' שמכ"י ונ"ש וש ח). בן מט שמכי זוכ ע וכתיב התם וישם באגנות. וסק"ל ומה"ל בשלמי ציבור כו'. וכיון דהדור כו': יג] ("ל שבהן כגי' ר"ח בפסחים וחולין וקאי אחטאת של [היום ושלמים לן אמש (גליון פ״מ וח״נ). ועי׳ הוי נותר ותו לא דתי ליה העשה הוי נותר ותו לא דמי ליה העשה מייח. וע" ליק וקיית דמפרשים עפ"י היג" שלפנינו. וע"ע עפ"י היג" שלפנינו. וע"ע במ"ל (צ"ש) דאם לא"ל (צ"ש) של וא ליבוד במקוד וכל (צ"ש) בחדור מיקב הא"ק משמעות היצור מיקב הא"ק משמעות להלן מסיימים התום" במירון. להלן מסיימים התום" במירון. להלן מסי כא מיד דברי התום"ל להלן מסיימים התום"ל להלן מסיימים התום"ל להלן מיוח כל איד דברי התום"ל להלן מיוח כל איד ברי התום"ל לון בשרטיות כל ישום הגהה דתפרשי נפשיטות בלי שום הגהה דמפרשי כפשיטות כני שום הגהה דמפכם" מילמים דר"ש כן מנסילו יו) בש"מ וכ"ש וכ"יג. הגיהו תשברו. וזה ל"ע דכפסח שני ישברו כתיב: יה] ג'י ל"ק אותר דמשמע אבל כו' וע' לות טו: ים] גי' ל"ק והשתא הא דפריך כו'. וע' לות טו: כ] גי' ל"ק שאני לפ״ז ועצם לא תשברו בו בפסח שני למה לי ונ״ל כו׳. וע׳ לעיל אות טו. נ״א מתיכת ונ"ל עד ברוך, שייך לדיבור הקולם בסופו (ח"נ גליום, וע"ע יאקרט בטופו (וו וג ווו) וע ע פ"מ וטה"ק למפ' גי' שלפנינו: בא] ומיהו (ש"מ): בב] היכי ס"ד דאתי (צ"ק): בג] נפסקי זתום' כתוב, אם אי אפשר לקיים עשה בענין אחר, לא יקים כשוו בכבן אווד, לא בעינן בעידנא דקא מיעקר לאו מקיים לעשה. ומתירון התוס׳ מקיים לעשה נן הספרים (טורי אבן ריש חגיגה עש"ב): כד] ל"ל ויכין (ש"מ). וכ"ה בתוס" חולין שס: בה] דכתביה (ש"מ): כו] גי' ל"ק ונ"ל לפרש דהא ל"ק מידי דהיינו טעמא הכא דלא ילפינן מהיקשא דחטאת ואשם דאיכא לאוקמי כו'. וכעי"ו נש"מ: כז' ל"ל כיון (ש"מ):

תורה אור השלם

1. בּל אֲשֶׁר יְגַע בְּבָשֶׂרָה יְקְדָּשׁ ו. ביל הָשֶׁוּ יְצֶּע בּבְשְּׁוְ יִצְּעְּ וְאֵשֶׁר יְזָה מִדְּמָה על הַבְּּנֶד אֲשֶׁר יְזָה עָלִיהְ תְּכַבֵּס בְּּמְקּוֹם קָרשׁ: ויקרא ו, כ קרשׁ: בְּבֵיִת אָחָר יַאָכַל לא תוציא מְן הַבַּיִת מִן הַבָּשָׁר חוצָה וִעֵצֵם

שמחזיב, מו 3. זאת הַתּוֹרָה לְעלָה לַמְּנְחָה וְלַחַטְאת וְלָאִשָּׁם וְלַמְּלֹוּאִים וּלְוֶבֶח הַשְּׁלְמִים:

ויקרא ז, זו ז. וְיִקּח משָׁה הָצִי הָּדְם וְיָשָׁם בּאָנְת הָדְצִי הַדְּם וְרָשְׁ בַּלְּבְּתְּת הָדְצִי הַדְם דְרָךְ עַלְּ הַמְּוְבְתִּי שמות כּר, ו הַמְּאַכְלָת עְּבְרָהָם אָת יְדוֹ זִיּמָח אָת הַמַּאַכְלֶת לְשָׁרוֹט אָת בראשית כב. בָּנו: בראשית כב, י 6. וַיִּשְׁא אַבְרָהָם אֶת צִינְיו וַיִּרְא הָהָנָה אַיִּל אַתָר נְאָנָחוֹ בַּסְבָּךְ בְּקַרְנִיו וַיַּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקְּח אֶת הָאִיל וַיִּצַלְהוּ לְעלְה תַּחַת בראשית כב, יג בני. בל זְבֶר בַּבֹּהְנִים יאבֶלְנּוּ 7. בָּל זְבָר בַּבֹּהְנִים יאבֶלְנּוּ בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ יַאָּבֶל קְדְשׁ קָדְשִׁים הוּא: ויקרא ז, ו 8. בָּל זְבָר בַּבַּהְנִים יאבַל אֹתְה צָר בְּרַבְּרַ בְּרַבְּרַ בְּרַבְּרַ מְּרָשִׁים הָוֹא:
מְדֶשׁ קְּדְשִׁים הָוֹא:
זיירינוּ

ויקרא ז, כב 2. בְּלוֶדְשׁ הַקְּרְשִׁים תֹאבֶלֶנּוּ בְּל זְבָר יֹאבַל אתוֹ לוְדָשׁ יִהְיֶה לֶּךְ: במדבר יח, י

מוסף רש"י

עד שיבלע בבשרה. כגון שהיו שתי חתיכות אחת שלמים ואחת של בשר חטאת ונפל מן החטאת על השלמים ונבלע בה, יאכל כחומר הענתים הככע כים, יחוכו כחוחות שבה ליום ולילה כחטאת (מנחות פג.): להיות כמוה. הנוגע בה פג): דהיות כמוה. המוגע נה וכלע ממנה (חולין צמ.): אם פסולה היא. שאם פסולה היתה החטאת, כגון פיגול או פסול אחר: יאוטות, כגון פיאט מו שפור מותר. תפסל. אף זו שבלעה ממנה (פסחים מה.) ראם כשרה היא. החטאת, מהניא לבולעת הימנה לאסור באכילה אלא לכממר שנה, כחומר החטאת שנבלע בה, לפנים מן הקלעים ולזכרי כהונה וליום מל הלדה אחד (שם). ומהכא גמרינן לכל איסורי קדשים דלא בטילי לכל איסורי לגמרי (חולין שם) תאכל. הכולעת: כחמור שבה. שהרי יש בה ב' מינין אחד חמור ואחד קל וכולה הולכת אחר החמור קל יופוסי האכפו לאת התורה וגו'. כוליה קרא יתירא הוא דהא בכל כוליה קרא יתירא הוא דהא בכל חד באפי נפשיה כתיב זאת תורת העולה, זאת תורת החטאת כו', אלא לדכשה הוא דאתא: מאי סמם לולטם הום למתם. מאי כלי. על איזה כלי הוא מלמד: אילימא מזרק. כדכתיב (שמות כד) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות וכתיב בההוא קרא וישם באגנות, אלמא עולה טעונה מזרק ואתא האי זאת התורה מתק ומנו סלי ומנו למולה לאקושי שאר קרבנות לעולה שיטענו מזרק: וישם באגנות. דהתם שלמים נמי הוי דכתיב ויזבחו זכחים שלמים: מה מנחה אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה. באכצח אלא לובור בחודה. דכתיב (ויקרא ו) כל זכר בבני אהרן יאכלנה: מאי היא. על איזה מן הקרבנות מלמד שיהא נאכלין לכהנים (מנחות פב: מכת") ואי שלמי ציבור. כנשי עלרת: כל וכר יאכל אותו. לעיל מיניה זכר יאכל אותו. נעיל מיניה כמיב זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש זגו' וכמיב במריה בקדש הקדשים מאכלט, דלא לריך, דהא בכל העך דכמיב בקרא דלעיל מיניה בכוליה כתיב זכרים. בנו את אהרו. ריבוים הום ללחד על כבשי העורם. יבויח הוח נכנוז על כבטי העלי ה, החם נמי נקראו קדשים, דכתיב קדש יהיו לה' לכהן (שם פג.):

שימה מקובצת

י. רש"ר ד"ה עד שיבלע כו' ואין ללמוד מכאן כו'. עיין ברש"י בחולין דף לט וע"א ד"ה ואם כנש"ה כמוכן דף נגן ניתי בו' דקרא כשכה]: תוד"ה ניתי בו' דקרא איבא לאוקמי בכשרה שתיאבל בחמור שבה. עיין במום' מולין דף לנו [ע"א ד"ה מאכל]: